

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΥΦΤΑΚΗ

Η Ειρήνη και ο ληστής

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
**Μιχαήλ
Σιδερά**

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Καλαμάτα, 1892

Η Ειρήνη Χρυσοσπάθη άνοιξε τα μάτια της σ' αυτόν τον κόσμο, τη νύχτα που η ουρά ενός κομήτη πέρασε ξυστά πάνω από τη γη.

Η Νιόβη Χρυσοσπάθη, η εκπληκτική γιαγιά της, θεώρησε το συμβάν σαν εξαιρετικό οίωνό για το νεογέννητο κοριτσάκι. Είχε ακουμπήσει το σπηθοσκόπιό της πάνω στην καρδιά της Ειρήνης, για να ανακαλύψει ανακουφισμένη πως οι χτύποι της ήταν ήρεμοι και ρυθμικοί. Την είχε σκεπάσει με μια κασμιρένια κουβέρτα και μετά την είχε εξετάσει με μεγάλη προσοχή, αναστενάζοντας με στεναχώρια στη σκέψη πως η μικρή δεν θα γνώριζε ποτέ τον πατέρα της. Χρόνια αργότερα, σε μια από εκείνες τις ατέλειωτες κουβέντες τους, η Νιόβη τής είχε εξομολογηθεί πως μάλλον ήταν κόρη ενός Ρώσου ακροβάτη, αν και δεν απέκλεισε το γεγονός ότι υπήρχε περίπτωση ο πατέρας της να ήταν κάποιος Γάλλος περιηγητής. Η μικρή την άκουγε κρατώντας και την ανάσα της, κάθε φορά που η γιαγιά της αναφερόταν στο μυστήριο της γέννησής της, κάτι που εξάλλου η Νιόβη δεν είχε ποτέ προσπαθήσει να κρύψει, μιας κι εκείνο που τη χαρακτήριζε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ήταν η απόλυτη ειλικρίνεια, ενώ

αντίθετα απεχθανόταν κάθε ψέμα, γιατί έλεγε πως τα ψέματα φέρνουν κακή ενέργεια στις ζωές των ανθρώπων και πως είναι σίγουρο πως τίποτα δεν δύναται να μείνει κρυφό κάτω από το φως του ήλιου.

Όπως ήταν φυσικό, η Ειρήνη ονειρευόταν πως ο αληθινός της πατέρας θα ερχόταν μια μέρα να τη βρει, καβάλα σε ένα άσπρο άλογο φορτωμένο με δώρα για 'κείνη. Η γιαγιά της την άφηνε να ονειρεύεται, γιατί τίποτα δεν ήταν απίθανο σ' αυτή τη ζωή.

Ο Μάρκος Χρυσοσπάθης, ο άντρας της, ανησυχούσε, καθώς αφουγκραζόταν τα όνειρα της εγγόνας του μα η Νιόβη τον καθησύχαζε με ένα χαμόγελο σιγουριάς, λέγοντάς του πως η αγαπημένη τους εγγονή ήταν ένα πλάσμα τόσο δυνατό και μεγαλωμένο με τόση λατρεία, που δεν κινδύνευε από τίποτα.

Η Νιόβη, εκείνη τη νύχτα, είχε διαισθανθεί, όπως ήταν φυσικό, τι θα σήμαινε για την κόρη της τη Δανάη η γέννηση του νόθου παιδιού της, σε εκείνη τη μικρή κοινωνία της όμορφης πόλης του νότου όπου ζούσαν. Ένωσε πως έπρεπε να προστατέψει το παιδί της και να του συγχωρέσει το λάθος του. Άλλωστε, από τη στιγμή που μια καινούργια καρδιά χτυπούσε στο σπίτι τους, δεν θα έπρεπε να το βλέπει σαν λάθος, παρά σαν μια απροσδόκητη παρεμβολή της μοίρας. Ορκίστηκε, λοιπόν, πεισματικά, ατενίζοντας έξω από το παράθυρο τη χρυσή βροχή των αστεριών που δεν είχαν σταματήσει να ξετρελαίνουν θεούς και ανθρώπους, να βοηθήσει κόρη και εγγονή να ζήσουν όπως οφείλουν να ζουν όλοι οι άνθρωποι σε αυτόν τον υπέροχο αλλά και σκληρό κόσμο. Ήρεμοι και ευτυχισμένοι, απολαμβάνοντας όσα και όσο μπορούσαν. Προσωρινά υπήρχε μόνο ένας τρόπος...

Πλυσίασε τη Δανάη που είχε ανασπκωθεί και ακούμπησε το μωρό στην αγκαλιά της. Η κοπέλα, μόλις δεκαεννιά χρονών, το έσφιξε στο στήθος της.

«Μοιάζει με γατάκι που κοιμάται, έτσι δεν είναι;» και πρόσθεσε ταραγμένη: «Τι θα το κάνω τώρα, Νιόβη;».

Η Νιόβη την είχε μάθει να τη λέει με το όνομά της από μικρή. Χάιδεψε τα πλούσια κατάμαυρα μαλλιά της Δανάης και της χαμογέλασε αχνά.

«Άκουσε, Δανάη μου. Τώρα ότι έγινε έγινε και πίσω δεν γυρνάει. Σημασία έχει το πώς θα το αντιμετωπίσουμε και να μην το αφήσουμε να καταστρέψει τη ζωή κανενός!» τόνισε τα τελευταία της λόγια. «Σκέφτηκα, λοιπόν, την καλύτερη λύση. Όπως μπορείς να φανταστείς, στην Καλαμάτα δεν χωράει κάτι τέτοιο, και παρόλη σου την ομορφιά, θα ήσουν απαγορευτική για τους άντρες. Επειδή ξέρω πως είσαι πλασμένη για να αγαπηθείς, δεν πρέπει να μείνεις εδώ. Όταν συνέρθεις και είσαι έτοιμη να ταξιδέψεις, να ξαναγυρίσεις στις σπουδές σου στο Παρίσι. Ξέρεις, η Υψηλή ραπτική έχει ανέβει εξαιρετικά στην εποχή μας. Δεν χρειάζεται, όμως, να βγάζεις χρήματα κάνοντας το μοντέλο στους γλύπτες. Θα σου στέλνω ό,τι χρειαστείς. Να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά να γνωρίσεις κάποιον που να αξίζει τον κόπο. Ο άντρας πρέπει να έχει τη γυναίκα σαν πριγκίπισσα, κατάλαβες;

Δανάη, είσαι μια πεντάμορφη κοπέλα. Οι άντρες δεν θα σε αφήνουν σε πouxία, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει πάντα να τους εμπιστεύεσαι... Πες μου τώρα αν υπάρχει περίπτωση να βρεις τον πατέρα αυτού του μωρού».

Η Δανάη είχε κουνήσει αρνητικά το κεφάλι της. Τα δάκρυά της κυλούσαν ασταμάτητα.

«Και τι θα γίνει το μωρό μου, Νιόβη μου;».

Εκείνη, παίρνοντας ένα μεγαλόπρεπο ύφος βασίλισσας, της είχε απαντήσει πως το μωρό θα έμενε με εκείνη και τον Μάρκο για λίγο καιρό και στη συνέχεια θα βλέπανε, αναλόγως με την τροπή που θα είχε πάρει η ζωή όλων τους και ιδιαίτερα της Δανάης.

«Πόσο σπουδαία γυναίκα είσαι... Με τίποτα δεν το βάζεις κάτω... Συγχώρεσέ με που σου έφερα τόσα προβλήματα...» είχε ψιθυρίσει η Δανάη, μαγεμένη από την ικανότητα της μάνας της να στρέφει τα πράγματα από το κακό στο καλό.

«Γιατί να σε συγχωρήσω; Δεν έκανες δα και κανένα έγκλημα. Έφερες στον κόσμο ένα διαμαντάκι... Κοίτα πόσο όμορφη και γαλήνια είναι αυτή τη στιγμή. Θα σου γράφω κάθε μέρα τα νέα της και θα της μιλάω για σένα, ώσπου να βρεθείτε ξανά. Ξεκουράσου τώρα, μικρή μου, και μη σε νοιάζει, όλα θα τα φτιάξουμε μια χαρά. Ελπίζω πάντως να έβαλες μυαλό και να μην ξαναμπλέξεις τους έρωτές σου».

Δύο μήνες αργότερα, η Δανάη, ντυμένη με ένα κρεμι ταξιδιωτικό κοστούμι και καπέλο εκκεντρικά μεγάλο για τις απαιτήσεις της μόδας –η Νιόβη δεκάρα δεν έδινε για το τι έλεγαν οι Καλαματιανοί για τα έξαλλα ντυσίματά τους και έτσι είχε μεγαλώσει και την κόρη της–, αποχαιρετούσε τους γονείς της με δάκρυα και αγκαλιές, ενώ το μωρό βρισκόταν ήδη στη φροντίδα της Ληώς, της αδερφής της Νιόβης.

Μπαίνοντας στην άμαξα για την Αθήνα, η Δανάη είχε ρίξει μια τελευταία ματιά στην πόλη της, την οποία και πάλι εγκατέλειπε... Ατένισε τις κορυφές του Ταυγέτου, καθώς βυθίζονταν πίσω από γαλάζια σχεδόν άυλα σύννεφα κάνοντας το αγαπημένο της βουνό να μοιάζει μυθικό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Η Ειρήνη είχε ονομάσει το αρχοντικό της οδού των Πλάτωνων «Το σπίτι που πετάει» και είναι αλήθεια πως πάντα έτσι της φαινόταν, πως πετούσε, καθώς όλα του τα παράθυρα ήταν συνέχεια ανοιχτά, ώστε να μπαίνει αέρας και ήλιος· τα δύο αγαπημένα στοιχεία της Νιόβης. Οι κουρτίνες από λευκή και γαλάζια οργάντζα ανέμιζαν και χόρευαν σαν μαινάδες όλη μέρα, προκαλώντας έτσι εκνευρισμό στον Μάρκο, καθώς δεν ήταν λίγες οι φορές που ο άνεμος παρέσυρε και τα σκίτσα που είχε ακουμπισμένα στο τραπέζι.

Ο Μάρκος ήταν ζωγράφος, ιδιαίτερα αγαπητός στον κόσμο της Καλαμάτας, και περισσότερο θύμιζε σωκρατικό φιλόσοφο. Αναγνώριζε πως είχε για σύντροφό του μια πολύ ιδιαίτερη γυναίκα, την οποία λάτρευε μα όπως ξέρουμε, όλοι οι ξεχωριστοί άνθρωποι έχουν και τις ιδιοτροπίες τους.

«Γιατί αγαπάς τόσο πολύ τον άνεμο, Νιόβη μου;» τη ρωτούσε και εκείνη, σπκώνοντας το βλέμμα από τον αργαλειό της, απαντούσε λακωνικά σαν να έλεγε κάποιο σύνθημα:

«Όταν φυσάει, κάποιοι σπκώνουν τοίχους και κάποιοι φτιάχνουν ανεμόμυλους».

Η Ειρήνη θυμόταν πάντα εκείνο το πρώτο της σπίτι σαν ένα παραμυθένιο καταφύγιο γεμάτο μυστικά και εκ-

πλήξεις. Δεν καταλάβαινε αν αυτό οφειλόταν στη γιαγιά της, στον Μάρκο ή απλά στην ιδιαίτερη εκείνη εποχή, όταν στα πλούσια αρχοντικά υπήρχε διάχυτη η έκφραση του ρομαντισμού. Η μικρή απολάμβανε τις εκρήξεις δημιουργικότητας της γιαγιάς της, οποία ήταν πολυτάλαντη και γεμάτη φαντασία. Τη μια ύφαινε ατέλειωτες ώρες στον αργαλειό της μιλώντας σε κάποιον φανταστικό φίλο, την άλλη κατασκεύαζε κουκλόσπιτα με τέτοια δεξιότητες, λες και είχε σπουδάσει την τέχνη του ξυλουργού από τα γεννοφάσκια της. Άλλοτε πάλι έγραφε μπαλάντες για τους ήρωες της Ελληνικής Επανάστασης και τις τραγουδούσε στους αγαπημένους της με μια γνήσια, ολοκάθαρη, δημοτική φωνή. Έτσι πρωτοάκουσε και η Ειρήνη τραγουδιές ιστορίες για τους κλέφτες και τους αρματολούς στην ηλικία των έξι χρόνων της.

Από όλα τα χαρίσματα της Νιόβης, το πιο συναρπαστικό ήταν οι εκπληκτικές ιατρικές γνώσεις της, τις οποίες είχε αποκτήσει από τον παππού της που ήταν σπουδαίος πρακτικός γιατρός. Γνώριζε πώς να θεραπεύει τα χειρότερα εγκαύματα, λεγόταν μάλιστα στην Καλαμάτα πως επιφανείς γιατροί μυστικά αγόραζαν από εκείνη τις απίθανες αλοιφές που χρησιμοποιούσε για τη θεραπεία εγκαυμάτων, χωρίς να αποκαλύπτει σε κανέναν το μυστικό τους. Γνώριζε ακόμα πώς να χειρίζεται τα κατάγματα, τους κολικούς, τις γυναικείες αιμορραγίες, τα εντερικά, ακόμα και να βγάζει δόντια και να βοηθά τις γυναίκες να γεννήσουν ομαλά.

Η Ειρήνη ένιωθε πολύ περήφανη για τη γιαγιά της και για όλα τα χαρίσματά της και τη θαύμαζε λες και ήταν κάποια εξωτική βασίλισσα. Άλλο τόσο αγαπούσε τον

Μάρκο, που ήταν εντελώς διαφορετικός από τη Νιόβη, αν και όχι λιγότερο συναρπαστικός.

Ο παππούς της είχε τη φήμη σπουδαίου ζωγράφου και γλύπτη. Οι ζωγραφιές του στόλιζαν τις ωραιότερες αίθουσες της Καλαμάτας και τα γλυπτά του ατένιζαν το μεσοπνιακό φως από διάφορα σημεία της πόλης. Είχε πάντα γύρω του νέους που μαθήτευσαν κοντά του ζωγραφική και γλυπτική. Αγαπούσε πολύ τη φιλοσοφία, τις βαθιές συζητήσεις που γίνονταν αργά τη νύχτα, γύρω από ένα σκαλιστό ξύλινο τραπέζι. Αγαπούσε το καλό κρασί, το φαγητό, τη διασκέδαση, ενώ υπήρχαν οι στιγμές που επιθυμούσε τη μοναχικότητά του, ώστε να μπορέσει να ζωγραφίσει.

Το σπίτι της οδού Πλατάνων η Ειρήνη το θυμόταν πάντα γεμάτο φως και ανθρώπους, γιορτές και πλούσια γεύματα, ευωδιές από μπαχαρικά της ανατολής, τραγούδια από οπερέτες, μουσικούς που έπαιζαν πότε παραδοσιακά τραγούδια και πότε πόλκες και φοξτρότ.

Η Λιτώ, η αδερφή της Νιόβης, αν και χωρίς την ανεπανάληπτη γοντεία της αδερφής της, ήταν ο μυστικός στυλοβάτης του αρχοντικού. Από εκείνη περνούσαν τα πάντα. Το μαγείρεμα, η επίβλεψη του σπιτιού, τα ψώνια, η φροντίδα της κατάκοιτης μάνας της που ζούσε στο δωμάτιο που έβλεπε στον πίσω κήπο του σπιτιού, εκείνο το δωμάτιο που έτρεφε τη φαντασία της μικρής Ειρήνης με ένα σωρό ιστορίες, τις οποίες η ίδια δημιουργούσε.

Η Λιτώ ποτέ δεν της επέτρεπε να μπει σε εκείνο το δωμάτιο, που άλλωστε ήταν πάντα κλειδωμένο και σιωπηλό. Σπάνιες ήταν οι φορές που η Ειρήνη μετά από χίλια δύο παρακάλια κατάφερνε να πείσει τη δαιμόνια

γιαγιά της να της επιτρέψει να εισχωρήσει στο μυστικό κόσμο της ανατολικής πτέρυγας του αρχοντικού. Θυμόταν πάντα στη ζωή της πόσο σκοτεινό και καταθλιπτικό ήταν εκείνο το κρυφό δωμάτιο, λες και είχαν κλείσει εκεί μέσα συμπυκνωμένη όλη τη στεναχώρια και τη θλίψη της ζωής, μακριά από οτιδήποτε ζωντανό και λαμπερό.

Η Ειρήνη δεν τολμούσε να κοιτάξει την προγιαγιά της στο πρόσωπο, γιατί είχε την αόριστη ιδέα πως έκανε κάτι απαγορευμένο. Η Λητώ την πλησίαζε όμως και της μιλούσε τρυφερά, κάτι που παραξένευε την Ειρήνη, μιας και η Λητώ είχε πάντα μια σκληρότητα πάνω της σε αντίθεση με την έμφυτη γλυκύτητα της αδερφής της. Κατόπιν άνοιγε όλα τα παράθυρα του δωματίου, αφήνοντας άπλετο το φως του ήλιου να λούσει τη θλίψη μακριά. Η μικρή τότε έβλεπε μικρές, χρυσαφένιες, χνουδάτες νιφάδες να επιπλέουν στο δωμάτιο σαν νεραϊδούλες.

«Τι είναι αυτό, γιαγιά;» ρωτούσε τη Λητώ και εκείνη της αποκρινόταν μαλακά:

«Ηλιόσκοπη».

Το σπίτι της οδού Πλατάνων είχε κι άλλα μυστικά, που με την πάροδο των χρόνων απέκτησαν μια ποιητική διάσταση, αν και κάποτε απέπνεαν μια αίσθηση μυστικότητας και ακαθόριστου φόβου για την Ειρήνη. Το δωμάτιο που βρισκόταν δίπλα σε εκείνο της προγιαγιάς της ανήκε στον θείο της που ήταν εφευρέτης και υπέφερε από δυνατές ημικρανίες. Ούτε εκεί επιτρεπόταν στην Ειρήνη να πάει, γιατί κάποιες από τις εφευρέσεις του θείου Μιχάλη μπορεί να ήταν επικίνδυνες για τα παιδιά. Ο Μιχάλης δεν εμφανιζόταν σχεδόν ποτέ, λες και ζούσε σε μια άλλη διάσταση, παρόλο που τις περισ-

σότερες ώρες της ημέρας ήταν κλεισμένος στο δωμάτιό του, από όπου έρχονταν στα αφτιά της Ειρήνης διάφοροι άγνωστοι ήχοι. Δεν έτρωγε μαζί τους, δεν συμμετείχε στις γιορτές, ούτε έβγαине τις Κυριακές που καλούσαν κόσμο στο σπίτι για τσάι.

Η Ειρήνη πάντως είχε ενδώσει στην ακαταμάχητη περιέργειά της –κάτι που αργότερα στη ζωή της την έμπλεξε στις πιο επικίνδυνες και ακραίες περιπέτειες που θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί– και είχε ένα απόγευμα εισχωρήσει στον μυστηριώδη κόσμο του εφευρέτη. Αντίθετα με το καταθλιπτικό δωμάτιο της ετοιμοθάνατης προγιαγιάς της, είχε έκπληκτη ανακαλύψει πως το δωμάτιο του Μιχάλη λουζόταν στο φως, ήταν γεμάτο καναρίνια και παπαγαλάκια, που πετούσαν ελεύθερα μέσα και έξω από τα παράθυρα, είχε παντού ραπομπχανές με τον σκαλισμένο τίτλο της Singer, υφάσματα, ψαλίδια, δέρματα, παπούτσια μισοτελειωμένα, παράξενες κατασκευές από χαλκό και ξύλο και ένα σωρό γοπτευτικά αντικείμενα, που κάθε άλλο παρά επικίνδυνα έμοιαζαν.

Την εξερεύνηση της μικρής είχε διακόψει η φωνή του άντρα που είχε μόλις μπει στο δωμάτιο, την ώρα που η Ειρήνη έπαιζε με ένα πράσινο παπαγαλάκι, που είχε μπλεχτεί στα πυκνά σγουρά μαλλιά της. Γύρισε και αντίκρισε τον άγνωστο σχεδόν θείο της, που της είχε φανεί εξαιρετικά ψηλός και επιβλητικός.

Στην αρχή είχε τρομάξει με την απρόσμενη εμφάνισή του. Εκείνος όμως την είχε πλησιάσει χαμογελαστός. Είχε μεγάλο εύκολο χαμόγελο και γελαστά μάτια. Η Ειρήνη είχε αμέσως καταλάβει πως ο άντρας δεν θα την μάλωνε που είχε μπει έτσι απρόσκλητη στο άβατο του δωματίου

του, παραγκωνίζοντας χωρίς δεύτερη σκέψη τους ιερούς κωδικούς μυστικότητας που οι γιαγιάδες της αντιμετώπιζαν με αυστηρότατο τρόπο.

«Θέλεις μέλι και καρύδια;» την είχε ρωτήσει ο εφευρέτης ευγενικά, σπάζοντας ένα καρύδι στις χούφτες του.

«Ναι, ευχαριστώ» είχε αποκριθεί η μικρή διακριτικά.

Η Ειρήνη δέχτηκε τα καρύδια με το μέλι που της είχε προσφέρει ο Μιχάλης, με την ίδια χαρά που και εκείνος είχε δεχτεί τη δροσιά της παρουσίας της στο πολύχρωμο μοναχικό του δωμάτιο. Έτσι, καθισμένη απέναντι στον άγνωστο μέχρι τότε θείο της, με τα καναρίνια και τα παπαγαλάκια να πετούν γύρω τους, η Ειρήνη είχε κάνει τη σκανταλιά της πραγματικότητα, όπως θα έκανε πραγματικότητα οποιαδήποτε σκανταλιά θα της ερχόταν στη ζωή της, βάζοντάς την σε κίνδυνο πολλές φορές. Ήταν προικισμένη με ένα τέτοιο θάρρος, που αδιαφορούσε για τον κίνδυνο, αν ο σκοπός της ήταν να ανακαλύψει κάποιο μυστικό.

Εκείνο το ηλιόλουστο απόγευμα που είχε περάσει παρέα με τον Μιχάλη, το θυμόταν πάντα με μια ιδιαίτερη τρυφερότητα. Εκείνος, αφού της είχε επιτρέψει να εξερευνήσει το άδυτο των εφευρέσεών του, αφήνοντάς την κατάπληκτη με όλα εκείνα τα μαγικά μηχανήματα που είχε κατασκευάσει, τελικά την είχε ρωτήσει:

«Κι εσύ, Ειρήνη, τι θέλεις να γίνεις, όταν μεγαλώσεις;»

«Θέλω να γράφω ιστορίες» είχε απαντήσει εκείνη.

«Τι ιστορίες θέλεις να γράφεις;»

«Ιστορίες για πειρατές, για εφευρέτες... Τέτοια πράγματα. Ίσως και για παπαγαλάκια».

Ο Μιχάλης είχε απλώσει το χέρι του κι ένα σμαραγδένιο παπαγαλάκι είχε έρθει στη χούφτα του.

«Κοίταξέ το, μικρή μου. Το μόνο που επιθυμεί είναι να πετάει ελεύθερο. Βλέπεις, όμως, κάποιοι αποφάσισαν πως πρέπει να ζει μέσα σε ένα κλουβί. Ποιο φτερωτό πλάσμα θέλει να ζει μέσα σε ένα κλουβί; Γι' αυτό, εγώ τα αγοράζω και μετά τα αφήνω να πετούν ελεύθερα. Δεν καταφέρνουν όλα τους να ζήσουν, αλλά έστω και λίγες ώρες ελευθερίας είναι τόσο πιο όμορφες από ότι χρόνια σκλαβιάς...».

Η Ειρήνη τον κοιτούσε με ορθάνοιχτα μάτια.

«Ειρήνη μου, φρόντισε να μη σε σκλαβώσουν ποτέ! Αν μια μέρα βρεθείς σε κλουβί, να ξέρεις πως σίγουρα θα υπάρξει κάποιος τρόπος να ξεφύγεις, να το σκάσεις, αρκεί να βάλεις τον νου σου να τον βρει. Ποτέ να μην αποδεχθείς τη σκλαβιά. Η ελευθερία είναι το ομορφότερο πράγμα πάνω στη γη».

Τα λόγια του εκείνα στο μέλλον τής είχαν δώσει τη δύναμη να αμυνθεί για τη ζωή της, έστω κι αν αυτό της είχε κοστίσει πολύ πόνο...

Η Ειρήνη πάντα κράτησε στην καρδιά της εκείνες τις πολύτιμες συναντήσεις που είχε με τον θείο της, όταν όλοι οι άλλοι στο σπίτι ήταν απασχολημένοι και δεν καταλάβαιναν την απουσία της.

Μια μέρα είχε τολμήσει να ρωτήσει τον Μιχάλη γιατί ποτέ δεν έβγαινε στο σαλόνι ή στα υπόλοιπα δωμάτια του σπιτιού. Γιατί ποτέ δεν εμφανιζόταν, όταν είχαν καλεσμένους.

«Γιατί είμαι ένας παράξενος τύπος, κοριτσάκι μου, δεν ανήκω στον δικό σας κόσμο, βλέπεις...» της είχε απαντήσει, ανοίγοντας έτσι την πύλη μυστηρίου που τόσο της άρεσε.

«Τότε, κι εγώ είμαι παράξενη, επειδή κάνω παρέα μαζί σου...» του είχε αποκριθεί εκείνη σοβαρά.

Εκείνος είχε γελάσει με το ωραίο πλατύ του χαμόγελο, που η Ειρήνη σε μελλοντικά χρόνια είχε συνειδητοποιήσει πως ήταν πολύ ελκυστικό και παρόλο που ο Μιχάλης ήταν ένας αληθινός ερημίτης, θα είχε σίγουρα επιτυχία στους κύκλους των ελεύθερων γυναικών. Όμως, κάτι πολύ σκοτεινό και ακαθόριστο υπήρχε μέσα σ' αυτόν τον άντρα. Κάτι που τον ανάγκαζε να ζει αποτραβηγμένος, παρέα με τις μηχανές και τα πολύχρωμα πουλιά που πετούσαν όλη μέρα γύρω του.

Ένα ακόμα δωμάτιο του σπιτιού που ήταν ανεξερεύνητο προκαλούσε φόβο στην Ειρήνη. Το υπερώο. Μια ξύλινη σαραβαλιασμένη σκάλα γεμάτη αράχνες, που έτριζε απειλητικά σε κάθε βήμα και οδηγούσε στο υπερώο. Ήταν σίγουρα το πιο ψηλό και εντυπωσιακό σημείο του σπιτιού, απ' όπου μπορούσε κανείς να αντικρίσει όλες τις σκεπές της Καλαμάτας, από το κάστρο ως την παραλία που την έλεγαν Ντουάνα.

Η Νιόβη είχε κατηγορηματικά απαγορεύσει στην εγγονή της να πλησιάσει προς τα 'κεί. Την είχε κάνει να πιστέψει πως κάποιος αδυσώπητος κίνδυνος παραμένει στο τέλος της ξύλινης σκάλας. Κάτι που κανένας δεν ευχόταν ποτέ να αντικρίσει... Αυτό ήταν και το μοναδικό «όχι» στο οποίο είχε υπακούσει η Ειρήνη. Καμιά φορά φανταζόταν πως εκεί πάνω κατοικούσε ένα ξωτικό ντυμένο στα λευκά, με φτερά αγγέλου, μα όταν το πλησίαζες θύμωνε και μεταμορφωνόταν σε μια απειλητική μορφή. Έτσι, κρατιόταν μακριά από το υπερώο και κάθε φορά που τύχαινε να περάσει πλάι στη σκάλα, ένιωθε ένα ρίγος μέσα της.